

ΜΑΡΙΑ ΠΕΝΤΑΓΙΩΤΙΣΣΑ

ΔΡΑΜΑ ΣΕ ΜΕΡΗ ΤΡΙΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Ρεματιά ήσκιωμένη με ψηλά πλατάνια και λευκές. Χαμηλά φουντόνουν σχίνα, λυγαριές κι' άγραμπελες. Δεξιά καλαμιώνας. Πέτρες ψηλές έδω κ' εκεί σκεπασμένες με βρύο. Στο βάθος γαλάζιες βουνοκορφές. Απόγεμα. Ο Ήλιος είναι ψηλά ακόμα.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΤΡΕΙΣ ΒΟΣΚΟΙ

Καθώς άνοίγει ή αυλαία τρεις νέοι βοσκοί, ό ένας ξεπίσω τόν άλλον, μπαίνουν ψαχουλεύοντας, σά νά γυρέβουνε κάποιον. Τά πρόσωπά τους είναι ξαναμμένα και λαχανιασμένα τά λόγια τους.

Α΄. ΒΟΣΚΟΣ — Έδω είναι σου λέω. Μέσα στα καλάμια.

Β΄. ΒΟΣΚΟΣ — Όπου πεινάει καρβέλια βλέπει.

Γ΄. ΒΟΣΚΟΣ — Αυτή μάτια μου χάνεται σάν τ'ό ξωτικό.

Α΄. ΒΟΣΚΟΣ — (Ψάχνει μέσ στα καλάμια). Έκείνο πού σου λέω εγώ. Την είδ' άπ' τ'ό βουνό πού κατηφόριζε. Έδω είναι. Ψάξε...

Β΄. ΒΟΣΚΟΣ — Άλαφροήσκιωτος θά είσαι.

Γ΄. ΒΟΣΚΟΣ — Τη βρήκες;

Α΄. ΒΟΣΚΟΣ — (Βγαίνοντας άπ' τά καλάμια και σηκώνοντας τούς ώμους). Του διαόλου τ'ό θηλυκό! Άνοιξε ή γής και την κατάπιε;

Β΄. ΒΟΣΚΟΣ — Δέ βαρύνεσαι; Άδικα ψαχουλεύεις. Πάμε στη δουν'ειά μας. Θά μάς φύγουνε τά ζωντανά...

Α΄. ΒΟΣΚΟΣ — Φωτιά νά τά κάψει τά ζωντανά. Ζωντανά λογαριάζω τώρα εγώ; Για πού με καίει ή λαύρα;

Γ΄. ΒΟΣΚΟΣ — Άνάθεμα τή μάννα πού την έκανε!

Α΄. ΒΟΣΚΟΣ — Ποῦ θά μου πάη μωρέ; Δέ θά την πετύχω; Όχι! Παναγία μου, τι έχει

νά γένη! Οὔτε ό Διάολος δέ μου τή βγάζει άπ' τά νύχια μου. Στο χορτάρι θά ξημερωθούμε.

Β΄. ΒΟΣΚΟΣ — Βρέστηνε πρώτα κι' ύστερα στρώνεις.

Γ΄. ΒΟΣΚΟΣ — Βρέ μπās και κατέβηκε στη ρεματιά; Νά ροβολήσω; Τουδωκα...

Α΄. ΒΟΣΚΟΣ — Δέ μου μυρίζεται άνθρωπινό κρέας έδω σιμά. Στο κάμπο θά κατηφόρισε πριν νυχτώση. (Σάν αποκαμωμένος κάθετ αι σέ μιá πέτρα). Όχι! τά χειλάκια σου, ματάκια μου. Σάν τ'ό σκαστό τ'ό ρούδι... (Άναστενάζει). Άφέντρα μου!

Β΄. ΒΟΣΚΟΣ — Την είδες πώς άνασηκώνει τ'ό φουστάνι, σάν περνάη τή ρεματιά; Ένα ντουνιά κολάζει ή όκρόφα.

Α΄. ΒΟΣΚΟΣ — Μην τά μελετάς!

Γ΄. ΒΟΣΚΟΣ — (Ψάχνοντας περίγυρα στα δέντρα, σιγοτραγονάει.)

Άν δέν στα πιάσω δαίμονα

Τά δυό σου κυτρολέιμονα!

Α΄. ΒΟΣΚΟΣ — Σκασμός ρέ! (Σά νά όνειρεύεται). Άχ! μικρούλι μου. Έτσι, μ'ά τ'ό θεό—κι' άς πέθαινα—στο ρέμα νά σέ ιδω νά σκύψης τ'ό κορμάκι σου, στίς φοῦχτες τ'ό νερό νά πιής, άξένοιαστο μικρό μου. Κ' εγώ πίσω σου, σάν τ'ό λαγό άλαφροπατώντας, σά γεράκι νά χυθώ, άπ' τή μέση, τή δαχτυλιδένια μέση σου νά σέ... Χάθηκα, ρέ παιδιά...

Β΄. ΒΟΣΚΟΣ — Μαράκι-σαράκι κουμπάρε! Πάμε δουλειά μας.

Γ΄. ΒΟΣΚΟΣ — Πάμε! Κάποιοι κατηφορίζουν. Ό λαγός μάς ξέφυγε.

Α΄. ΒΟΣΚΟΣ — (Άνασηκώνεται βαρετά). Λαγωνικό θά γίνω νά τόν ξετροπώσω. Τραβάτε έσείς στα ζωντανά. Έγώ στο κάμπο ροβολώ. (Φεύγοντε λογοεργοντας βιαστικά. Κάποιοι σφηνρίζει).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΓΡΗΓ-ΚΑΛΗ, ΣΠΑΝΟΒΑΓΓΕΛΗΣ,
ΑΡΙΟΤΕΡΑ ΘΑΝΑΣΗΣ

Ἡ Γρηά-Καλή προχωρεῖ πρὸς τὴ σκηνή, μ' ἓνα δεμάτι ξύλα, διπλά της ὁ Σπανοβαγγέλης. Ἀποθέτει τὸ φόρτωμά της στὸ χῶμα καὶ κάθεται σ' ἓνα λιθάρι, σκουπίζοντας τὸν ἰδρωτά της. Ὁ γυνὸς της τὴ βοηθαίει!

Γ-ΚΑΛΗ — ὦχ! ἡ ἄμοιρη ἀπόστασα. (Στὸ Σπανοβαγγέλη). Ἐλα σῦρε τοῦ λόγου σου, σῦρε σπίτι. Δὲ σὲ χρειάζομαι ἐδωπέρα. Ἀκούς;

ΣΠΑΝΟΒΑΓΓΕΛΗΣ — Μάννα, σὲ θέλω. Μεγάλο ἄχτι ἔχω μέσα μου. Ἄν δὲ γίνῃ αὐτὸ πού πρέπει, μ' ἔχασες, στὸ λέω μάννα.

Γ-ΚΑΛΗ — Σῦρε στὸ καλὸ σοῦ εἶπα. Ἄσε μ' ἐμένα. Σῦρε στὸ σπίτι.

ΣΠΑΝΟΒΑΓΓΕΛΗΣ — Τὴν εἶδα πού ἀνηφόριζε ἐδῶ καὶ μισὴ ὥρα. Ἐκανε πὼς δὲ μὲ εἶδε. Καὶ γύρισε καὶ τὸ κεφάλι. Ἡ στρίγγλα... Ἀπὸ δῶ θὰ περάσῃ.

Γ-ΚΑΛΗ — Σῦρε στὸ σπίτι σοῦ λέω. (Ὁ Σπανοβαγγέλης φεύγει συλλογισμένος. Φεύγοντας ἀπαντιῶνται μὲ τὸ Θανάση, καλησπερίζονται. Ὁ Θανάσης ζυγώνει τὴ Γρηά-Καλή).

ΘΑΝΑΣΗΣ — Ὅτι πού σὲ γύρεβα, θειά.

Γ-ΚΑΛΗ — Καλῶς τὸ παιδί μου. Κάνε λίγο ἀπομονή. Δὲν τάπαμε; Ὅπουνε θὰ περάσῃ. Τὰ ξέτασα καὶ στάπα.

ΘΑΝΑΣΗΣ — Ἐνὰς λόγος εἶναι κ' ἡ ἀπομονή. Δέκα μέρες γυρίζω στὰ βουνά μὲ τὴν ἀπομονή μου. Κάλιο νὰ μὲ σκότανε ὁ Ποθητός!

Γ-ΚΑΛΗ — Ποιὸς σοῦπε νὰ ξεσπιτωθῆς, νὰφίσης τὴ γυναῖκά σου;

ΘΑΝΑΣΗΣ — Ἄς ὀψεται, πού μὲ κατάντησε.

Γ-ΚΑΛΗ — Ἀφίσης τὸ γάμο καὶ βγῆκες γιὰ πρινάρια. Τὶ νὰ σοῦ κάνω μάτια μου; ὅ,τι μπόρεσα σοῦκανα.

ΘΑΝΑΣΗΣ — Τὴν ἄφισα. Δὲν μ' ἄρωτᾷς; Καὶ σὺν τὴν εἶχα, χιόνι ἦτανε στὸν κόρφο μου.

Γ-ΚΑΛΗ — Γιατὶ τὴν πῆρες, σὰ δὲ σ' ἄρεσε; (Δυναστεύει). ὦχ! ἀπόστασα ἡ ἄμοιρη!

ΘΑΝΑΣΗΣ — Πρωτᾷ γιατί; Μηδὰ τὸ ξέρω ἔγω; Τὸ ξέρεῖ ὁ ἄνθρωπος πὼς βρίσκεται;

Γ-ΚΑΛΗ — Ἀμ! ποιὸς τὸ ξέρεῖ μαθές;

ΘΑΝΑΣΗΣ — Ἀλλοίμονο, ἄς ὀψεται πού μ' ἔκρινε. Ἐκείνη κ' ὁ καῦμός της μ' ἔσπρωξαν.

Γ-ΚΑΛΗ — Μέγας εἶσαι, Κύριε. Ἀλλοῦ οἱ

ἀγάπες κ' ἄλλοῦ τὰ στέφανα; Δὲν τὸ χωράει τὸ μυαλό μου. Τὶ θὲς νὰ πῆς;

ΘΑΝΑΣΗΣ — Τὶ νὰ εἰπῶ καὶ τὶ νὰ μολογήσω; Βρίσκεις λογαριασμό στὴν ἀγάπη; Σὰ μοῦδωκε τὴν ἀγάπη της καὶ μοῦ τὴν πῆρε πίσω.

Γ-ΚΑΛΗ — ὦε;

ΘΑΝΑΣΗΣ — Τοῦ κεφαλιοῦ μου ἔκανα. Ξέρω κ' ἔγω; Γήρενα γιатρεία στὸν πόνο μου, τὸ ἄχτι μου ἤθελα νὰ βγάλω, ἤθελα κ' ἔγω τ' ἤθελα δὲν ἤξερα. Σὲ τέτοιες ὥρες ξέρεῖ τὶ γυρεύει κανεῖς; Ἄλλος γκρεμίζεται στὰ βράχια κ' ἄλλος τὴ θηλειὰ περνάει στὸ λαμό του. Ἐγὼ παντρεύτηκα. Βοῆχα μιὰ γυναῖκα καὶ τὴν πῆρα. Θάρρεψα πὼς ἔβγαζα τὸ ἄχτι μου, θάρρεψα φαρμάκι πὼς τὴν πότιζα τὴν κλέφτρα τῆς καρδιάς μου. Τὸ φαρμάκι τὸ ἦπια μόνος μου.

Γ-ΚΑΛΗ — Τῆς μάγισσας τὴ γέννα δὲν τὴν ἤξερες; Ἀλλοίμονο σ' ἐσένα. Ὅλ' οἱ ἄντρες ἓνα πρᾶμα εἶσατε. Καὶ τώρα τὶ γυρεύεις; Νὰ πιᾶς τὸ πουλὶ πού πέταξε;

ΘΑΝΑΣΗΣ — Σὰν ἄνοιξε ἡ πληγὴ καὶ τρέχει αἷμα;

Γ-ΚΑΛΗ — Ποιὸς στὴν ἄνοιξε;

ΘΑΝΑΣΗΣ — Τὸ ἴδιο ξανὰ τὸ χέρι. Σὰν ἐσήκωσεν ὁ Ποθητὸς τὸ χέρι, τὸ μαχαίρι νὰ μοῦ βάλλῃ στὴν καρδιά, μπροστά μου ἦρθε κ' ἔβαλε τὰ στήθια της, νὰ μοῦ γλυτώσῃ τὴ ζωή. Πὼς τῶκανε;

Γ-ΚΑΛΗ — Νὰ σοῦ χαρίσῃ τὴ ζωή. Ἀλλοίμονο. Σκλάβα της νὰ τὴν ἔχη . . .

ΘΑΝΑΣΗΣ — Τ' εἶπες, Θειά-Καλή;

Γ-ΚΑΛΗ — Τίποτε, παιδί μου. Ἀμποτε ὁ Θεὸς νὰ τὰ φέρῃ δεξιὰ. Μεγάλος εἶναι ὁ κόσμος. Ὅμως φύγε τώρα. Κρύψου γύρω ἐδῶ, παράμερα. Θέ νὰ φανῇ ὁποῦ νᾶνε. Μοναχὴ νὰ τὴ συντύχω θέλω. Κ' ἔννοια σου, ὅ,τι μπορῶ θὰ κάνω. Σὲ πονεῖ ἡ καρδιά μου. (Ὁ Θανάσης μακραίνει συλλογισμένος.)

Γ-ΚΑΛΗ — ὦχ! ἀπόστασα, ἡ ἄραχλη.

(Σὲ λίγο προχωροῦνε πρὸς τὴ σκηνὴ δυὸ χωριάτες, κατεβαίνοντας ἀπ' τὸ βουνό).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Γ-ΚΑΛΗ — ΧΩΡΙΑΤΕΣ

Α'. ΧΩΡΙΑΤΗΣ (στὸ σύντροφό του). Ποῦθε πάνε τὰ μουλάρια; (Βλέπει τὴ γρηά). Καλησπέρα κυρὰ - Καλή.

Γ-ΚΑΛΗ — Καλησπέρα σας. Καλῶς τους!
Β'. ΧΩΡΙΑΤΗΣ — (κυττάζοντας πέρα). Νάτα
ἐ! Ἀνηφορίζουν. Ξέρουνε τὸ δρόμο.

Α'. ΧΩΡΙΑΤΗΣ — Κύντα μὴν ξαφνιστῇ κα-
νένα καὶ γκρεμιστῇ στὰ κατσάβραχα. Καληώρα
σὰν τὸ μουλᾶρι τοῦ Βαγγέλη . . .

Β'. ΧΩΡΙΑΤΗΣ — Ἄμ' ἐκεῖνο, λέει, εἶδε τὴ
Νεράηδα καὶ ξαφνίστηκε. Εἶδεμὴς . . .

Γ'. ΧΩΡΙΑΤΗΣ — Ποῦ ξέρεις καμμιὰ φορὰ.

Γ-ΚΑΛΗ — Σὲ καλὸ σου, παιδί μου, ποιά
Νεράηδα; Τὶ λέτε μαθές; (Οἱ χωριάτες σταμα-
τοῦνε).

Α'. ΧΩΡΙΚΟΣ — Τὴ Νεράηδα μαθές. Πῶς
νὰ στὸ πῶ; Λίγοι τὴν εἶδανε μέρα - μεσημέρι
καὶ νύχτα μὲ τὸ φεγγάρι;

Γ-ΚΑΛΗ — Σὲ καλὸ σου, παιδί μου. Τέτοια
πράγματα δὲν ἔχει ὁ τόπος μας. Ὅσο χρονῶνε
εἶμαι δὲν ἄκουσα τέτοιο πράγμα.

Α'. ΧΩΡΙΑΤΗΣ — Δὲν ἄκουσες, λέει; Μὲ
τὰ μάτια τους τὴν εἶδανε. Ἄσπρη μὲς στ' ἄσπρα
σεργιανοῦσε καὶ κρυβότανε στὰ δέντρα μέσα. Κι'
ὁ κουνιάδος μου μὴν δὲν τὴν εἶδε μὲ τὰ μάτια
του; Στὸ ρέμα μέσα λουζότανε κ' ἔπαιζε μὲ τὰ νε-
ρά. Κ' ὕστερα ὀλόγυμνη, τσιτσιδί, ὅπως τὴν ἔκανε
ἡ μάνα της, (κάνει τὸ στανρό του) ἡ μάνα της νὰ
ποῦμε, βγήκε ἀπ' τὸ νερό καὶ μὲς στίς καλαμιές
ἔδενε τὰ μαλλιά της. Καὶ πάλι χάθηκε στὸ ρέμα.

Γ-ΚΑΛΗ — Σὲ τοῦτο τὸ ρέμα;

Α'. ΧΩΡΙΚΟΣ — Καὶ σὲ τοῦτο μαθές κι'
ἀλλοῦ. Μήπως ἔχει στάση σ' ἓναν τόπο; Ὅπου
πᾶς τὴ βρίσκεις. Γεμίσανε τὰ βουνὰ κ' οἱ ρεμα-
τιές ἀπὸ νεράηδες. Κι' ὅλο ἡ ἴδια εἶναι. Ἔτσι
λένε ὅσοι τὴν εἶδανε. Τάχα δὲ φάνηκε κι' ἀπάνω
στὴ κρυόβρυση; Ἐπινε μὲ τίς φοῦχτες της νερό
κι' ὕστερα στὸ κορμί της τῶχνε καὶ δροσιζότανε.
Κ' ὕστερα στολιζότανε μὲ πολυτρίχια καὶ . . .
Νά, ρώτα. (Δείχνει τὸν ἄλλο χωριάτη). Τὸ ἀνε-
ψίδι του τὴν εἶδε.

Γ-ΚΑΛΗ — (Κοιτώντας τὸ κεφάλι της). Ἀλ-
λοῖμονο, παιδί μου. Ὁ Θεὸς νὰ μὲ συχωρέση, μὰ
δὲν τὸ πιστεύω, (κάνει τὸ στανρό της). Ἀνθρω-
πινὴ Νεράηδα μοῦ μυρίζει... Ἄκου πού σου λέω.

Α'. ΧΩΡΙΑΤΗΣ — Τὶ λὲς γερόντισσα; Γυ-
ναῖκα τοῦ χωριοῦ μας γιὰ ἄλλονοῦ χωριοῦ, θὰ
βγῇ μαθές νὰ κἀνῃ τοῦτα τὰ καμώματα; Ποῦ
ἀκούστηκε; Ἐδῶ εἴμαστε ἄντρες μὲ τὰ μουντά-
κια καὶ σκιαζόμαστε. . . .

Β'. ΧΩΡΙΑΤΗΣ — Λόγια λέει ἡ γορά. Ἄς
τὴν νὰ λήη.

Γ-ΚΑΛΗ — (κυττάει γύρω προφυλακτικά).
Λόγια; Νακοῦς τοὺς γέροντες παλλικάρι μου.
Ἀνάθεμά τηνε παιδί μου. Ἐνα χωριὸ ἀλάκερο
τὸ κόλασε μὲ τὰ καμώματά της. Καὶ ζούρλανε
τὰ παλλικάρια καὶ τοὺς γέροντες καὶ λογῆς - λο-
γῆς. Καὶ ποιὸς γυρίζει πιά νὰ τὰ κυττάξῃ τὰ τί-
μα τὰ κορίτσια; Ἡ Νεράηδα! Κ' ἓνα χωριὸ
τὸ πίστεψε σὰν νὰ μὴν τὴν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου
τὴ Νεράηδα!

ΟΙ ΔΥΟ ΧΩΡΙΑΤΕΣ — Τὴν εἶδες λέει;

Γ-ΚΑΛΗ — Δὲν τὸ πιστεύω νὰ ὄνειρεύωμαι.
Μὲ τὰ νοιχτὰ τὰ μάτια . . . Ἀλαφροήσκιωτη δὲν
εἶμαι.

Α'. ΧΩΡΙΑΤΗΣ — Ποιὰ ἦτανε; τοῦ χωριοῦ
μας.

Β'. ΧΩΡΙΑΤΗΣ — Ποιὰ; Μίλα τολοιπὸν σὰν
ξέρεις.

Γ-ΚΑΛΗ — Ἀπ' τὸ θεὸ ἄς τῶβρη. Ὅνομα
καὶ μὴ χωριό. Καθένas μὲ τὴ ψυχὴ του.

Β'. ΧΩΡΙΑΤΗΣ — Γιατί δὲν τὴ λές; Τὶ τὴνὲ
κρύβεις;

Γ-ΚΑΛΗ — Τὶ βγαίνει; Ἐρημὴ καὶ σκότεινη
εἶμαι. Οὔτε κορίτσια ἔχω νὰ παντρεύω, οὔτε
ἄντρα νὰ μοῦ τὸν ξελογιάσῃ. Ἄς ἡμουννα τοῦ
Θανάση τοῦ Βρετοῦ ἡ γυναῖκα, πού τὴν ἄφισε
καὶ πάει, καὶ μ' ὅλα μου τὰ γηρατειὰ — ἔτσι νὰ
μὴν ἰδῇ ἀνάπαψη ἡ ψυχὴ μου, μέσα στὸ ρέμα
τὸ βαθὺ θὲ νὰ τὴν ἔπνιγα, γιὰ ζωντανὴ θὲ νὰ
τὴνὲ ἔκαβα σὰν τὸν Ἰούδα. (Σὲ λίγο), Ξεσίποτες
καὶ ντροπιασμένες!

Ἀπ' τὸ Θεὸ νὰ τῶβρη.

Α'. ΧΩΡΙΑΤΗΣ — (Κάνοντας ἓνα σχῆμα ἀπο-
ρίας στὸ σύντροφό του.) Ὁ Θεὸς κ' ἡ ψυχὴ σου,
γερόντισσα. (Ἀδιάφορα). Πᾶμε συμπέθερε; Τὰ
ζωντανὰ μᾶς προσπεράσανε.

Β'. ΧΩΡΙΑΤΗΣ — Πᾶμε. Ὡρὰ καλὴ γερόν-
τισσα.

Γ-ΚΑΛΗ — Ὡρὰ καλὴ, παιδιά μου (Ποιῶν).
Τὸ νοῦ σας τὴ Νεράηδα, μὴ σκιαχτοῦνε τὰ ζωγ-
τανά σας καὶ πέσουνε στὸ ρέμα. . . . (Φεύγουν
οἱ χωριάτες.)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Γ-ΚΑΛΗ — (μυραχὴ της). Ὅπου νᾶνε θὰ
φανῇ ἡ Νεράηδα. (Κυττάζει γύρω της.) Χά, χά,

χα. Νὰ σὲ χαρῶ, πουλάκι μου. Ψηλά τὴ στήνεις τὴ φωλιά σου περδικουλά μου. Κι' ὁ γυιὸς μου μαθὲς, τὸ καμάρι τοῦ χωριοῦ, ποῦ μύριζε καὶ σοῦ βρωμοῦσε, σὰν ἔστειλα προξενιὰ τῆς μάννας σου. Ἐννοια σου περδικουλά μου, καὶ θὰ σοῦ στήσω γὼ μιὰ ξόβεργα ποῦ θὰ κολλήσουνε τὰ κόκκινα τὰ ποδαράκια σου. Μὰ ἔννοια σου καὶ μόνος του δὲ θὰ περάσῃ. Ἐκείνον ποῦ δὲν περιμένεις, θὲ νὰ ἰδῇς. Ὁμορφο πανηγῦρι θὰ κάνετε κ' οἱ τρεῖς σας. . . . (Ἀκούεται σούσουρο μὲς στὶς καλαμιές.)

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Γ-ΚΑΛΗ, ΜΑΡΙΑ

ΜΑΡΙΑ — (Σκύβοντας ἀπ' τὰ καλάμια μὲ γέλια). Καλησπέρα, κυρὰ Καλή. Ξαφνίστηκες;

Γ-ΚΑΛΗ — Σὲ καλὸ σου, παιδί μου. Μοῦ-κοψες τὸ αἷμα. Ἐσὺ 'σαι τσιτσιδί. Σὲ καλὸ σου...

ΜΑΡΙΑ — Καὶ μ' αὐτὸ; (Γελάει). Λουζό-μουννα στὸ ρέμα κάτω. Κύντα πὼς στᾶζει τὸ νερὸ ἀποπάνω μου. Νὰ ἰδῇς θυμὸ ποῦχε τὸ ρέμα! Καὶ πὼς ἄφριξε! Καὶ πὼς ἀσπρολογοῦσε.

Γ-ΚΑΛΗ — Ἀπ' τὴ νεροπόντῃ μαθὲς τὴ χθεσινή. Σὲ καλὸ σου μάτια μου.

ΜΑΡΙΑ — Ἀχ! τὶ δροσιά! Κ' ἤθελε νὰ μὲ συνεπάρῃ τὸ ρέμα. Μ' ἔγλυφε καὶ μὲ φιλοῦσε. Νά! Ὡς στὰ στήθια μου, ὥς στὸ λαιμὸ μου. Μοῦπλινε ἀσπρες τραχηλιές, γταντέλες στὸ λαι-μὸ μου. Μοῦβάζε λευκὰ κρινάκια στὰ μαλλιὰ μου. Καὶ μὲ φιλοῦσε μὲς στὰ χεῖλια. Στὴν ἀγκαλιά του γύρευε τὸ ρέμα νὰ μὲ πάσῃ. Κ' ἐγὼ κρατιόμουννα στὶς καλαμιές ἀπ' τὰ πόδια μου γλυστρούσανε στὰ βότσαλα. Πὼς γλυστρούσανε καὶ πὼς μὲ γαργαλοῦσαν. Ἀχ! (Κάνει σὰ νὰ γαργαλιέται, ὕστερα γελάει).

Γ-ΚΑΛΗ — Σὲ καλὸ σου μάτια μου.

ΜΑΡΙΑ — (Τραγουδεῖ μὲ γέλια).

Στὸ ρέμα λούζεται ἡ Νεράηδα

Καὶ σὴν ὀχτιά του ὁ βοσκὸς

Παραμονεύει λιγωμένος . . .

Ἀκουσε, ἀλήθεια, κυρὰ Καλή. (Μπήγει τὰ γέλια.) Ἐνα βοσκόπουλο στὸν ὄχτο — τὸ καῦμένο τὸ μικρὸ — καθὼς ποῦ μὲ εἶδε μὲς στὸ ρέμα, ἔμπηξε μιὰ ψιλὴ φωνή. Κι' ὅπου τὸ πιάσῃ. (Σὲ λόγῳ). Ἦτανε μικρούλι τὸ καῦμένο!

(Γελάει). Καὶ φοβήθηκε. . .

Γ-ΚΑΛΗ — Ἀμ! ἔλα, μάτια μου. Σώνει πιά.

Ἐλα νὰ σὲ ἰδῶ. Ἐχὼ νὰ σοῦ πῶ. Ἐχὼ καὶ λό-για νὰ σοῦ πῶ σημαδιακά.

ΜΑΡΙΑ — Ἐφτασα κυρὰ Καλή, νᾶμαι. Μὰ ποῦ εἶναι τὰ πασούμια μου; (Χάνεται καὶ ψάχνει. Ἡ φωνὴ τῆς ἀκούεται ζωηρὴ καὶ παιγνιδιάρα πίσω ἀπ' τὶς καλαμιές.) Ἐχασα τὰ πασούμια μου. Ἀ! νὰ τὸ ἔνα. Τ' ἄλλο ποῦ εἶναι; Ποῦ τὸ πέ-ταξα; Ἀ! νάτο. Ἐφτασα, κυρὰ Καλή. (Τρα-γουδάει.)

Στὸ ρέμα λούζεται ἡ Νεράηδα

Καὶ σὴν ὀχτιά ἑνας βοσκὸς

Παραμονεύει λιγωμένος. . .

Γ-ΚΑΛΗ — (Μόνῃ της). Τρομάρα σου!

ΜΑΡΙΑ — (Κρυμμένη πάντα.) Ἀμ! τὸ φό-ρεμά μου. Δυστυχία μου! Τὸ πέταξα σ' ἓνα κλαρὶ καὶ τώρα δὲν τὸ φτάνω. Μιὰ πέτρα! Νὰ πετάξω μιὰ πέτρα. (Πετάει μιὰ πέτρα.) Ἀ! νάτο, ἔπεσε. Πές μου λοιπὸν, κυρὰ Καλή, πές μου τὶ ἔχεις νὰ μοῦ πῇς;

Γ-ΚΑΛΗ — Κάνε ὑπομονὴ λιγάκι.

ΜΑΡΙΑ — (Προβαίνει ὀξω). Μὴ μὲ παιδεύης, ἔλα.

Γ-ΚΑΛΗ — (Τὴν ἐκνιττάει ἀπὸ πάνω ὡς κάτω). Καλὰ εἶνε τὰ λόγια μου. Κάνε ὑπομονή. Μὰ ἡ καρδιά μου εἶνε φαρμάκι, γλυκειά μου περδι-κούλα. Μιὰ χαρὰ εἶσαι, νὰ μὴν ἀβασκαθῇς.

ΜΑΡΙΑ — (Βγαίνει ὀξω καὶ τελειώνει τὸ ντύ-σιμό της.) Ἀνάσανα. . . Μὰ πές μου τὶ ἔχεις; Σὰν τὶ κακὸ μοῦ κρύβεις; Ἐλα πές μου.

Γ-ΚΑΛΗ — Ἀχ! πέρδικά μου. Σὰν τὸ ἥλιο λάμπει ἡ ὁμορφιά σου. Σὰν τᾶουρι καὶ σὰν τὸ φεγγάρι οἱ χάρες σου. Τρέλλανες νιοὺς καὶ παλλι-κάκια κ' ἐγὼ ἡ γερόντισσα νὰ κάθομαι νὰ σὲ κνιτᾶζω δὲ χορταίνω μιὰ ζωὴ ἀλάκερη. Μὲ πι-στεύεις; Ἦθελα νᾶμουν παλλικάρι τούτῃ τὴ στιγμή.

ΜΑΡΙΑ — Μῦα, θειά Καλή. Πές μου τὶ τρέ-χει κι' ἄσε τὰ παινέματα.

Γ-ΚΑΛΗ — Βούκινο εἶνε μέσα στὸ χωριὸ τὸ παραμῦθι τῆς Νεράηδας. Βούκινο. . .

ΜΑΡΙΑ — Ποιάς Νεράηδας; Εἶνε μαθὲς Νε-ράηδα στὸ χωριὸ μὲ τόσα κάλλη, ποῦ τὸν μάξιψε τὸν Ποθητὸ καὶ τοῦγινε ἡ ἀγάπη τῆς καῦμὸς καὶ περηφάνεια, τέτοια περηφάνεια;

Γ-ΚΑΛΗ — Βούκινο εἶνε μέσα στὸ χωριὸ τὸ παραμῦθι τῆς Νεράηδας. Στὸ ρέμα τοῦ Ἀη-Λιά

καὶ στὴ Κρονόβρυση καὶ στὰ Παλιὰ τὰ Μνήματα κι' ἔδω κι' ἔκει, αὐγὴ καὶ μεσημέρι καὶ μεσάνυχτα, μὲ τὸ φεγγάρι καὶ μὲ τὰστρα, τὴν εἶδανε μαθὲς, τὴν εἶδαν μὲ τὰ μάτια τοὺς χωριάτες καὶ βοσκοί. Τραγοῦδι τῆς τὸ βγάλαν δὲν ἀκούς; Τὴν εἶδανε μὲ παλλικάρια νὰ μιλῇ κι' ὠμορφονιοὺς νὰ κράξῃ, νὰ τοὺς πάρῃ τὴ μιλιὰ, στὴν ἀγκαλιά της νὰ τοὺς πνίξῃ. Φόβος καὶ τρόμος σ' ὅλο τὸ χωριό. Τὰ παλλικάρια ἀνατριχιάζουν σὰν τὸ λέν καὶ τρέμουνε γιὰ τοὺς καλοὺς τοὺς οἱ γυναῖκες.

Καὶ λάμπει σὰν τὸν ἥλιο, λένε, ἡ ὠμορφιά της, σὰ χενίζεσαι μὲ τὰ χρυσὰ τὰ χτένια στοῦ ἀχνοφέγγαρο. . . .

ΜΑΡΙΑ — (Ἐκστατικὴ καὶ περιέργη.) Ἡ Νεράιδα; Ποιὰ Νεράιδα, θεῖα Καλή;

Γ-ΚΑΛΗ — Τάκουσα κ' ἐγὼ κ' ἔκανα τὸ σταυρό μου. Μ' αὐτὸ νὰ ἦταν μονάχα! Μὰ δὲν εἶν' αὐτό.

ΜΑΡΙΑ — Μύλα λοιπόν. Σὰν τι εἶνε;

Γ-ΚΑΛΗ — Πῶς νὰ τὸ εἰπῶ. Τὸ θάμα λένε τώρα πῶς ξηγήθηκε. Πολλήωρα περάσαγε ἀπὸ δῶ δυὸ χωριάτες. Κ' ἐγὼ μαθὲς, σὰν μοῦτιασαν κουβέντα, νὰ τοὺς διώξω ἤθελα. Σῦρτε τοὺς λέω παλλικάρια. Τὶ ἀφίνετε μαθὲς τὰ ζωντανὰ μονάχα; Εἶναι ἡ ὥρα ποὺ βγαίνει ἡ Νεράιδα. Καὶ νὰν τὴ δοῦν τὰ ζωντανὰ θὰ ξαφνιστοῦν νὰ πέσουνε στὸν ἐγκρεμὸ καὶ τρέχα γύρευέ τα. Κι' αὐτοὶ χαμογέλασαν. «Ποιὰ Νεράιδα μᾶς μιλᾷς, γερόντισσα; Ἀνθρωπινὴ Νεράιδα, εἶνε τὸ στοιχειό. Ἡ προκομμένη ἡ Μαρία, τῆς Βασιλικῆς ἡ ἀνηψιά, ποὺ ξελόγιασε τὰ παλλικάρια τοῦ χωριοῦ καὶ σέρνει στὰ βουνὰ καὶ στὰ λαγκάδια τὶς ἀγάπες της, σὰ θηλυκὸν ἀγρίμι μὲς στὴν ἄψι του! Τέτοια Νεράιδα εἶνε». Κ' εἶπανε μαθὲς ἀκόμα. Μὰ τί τὰ θέλεις; Καὶ φοβέρες καὶ τρομάρες κι' ἄλλα κι' ἄλλα. . . .

ΜΑΡΙΑ — Ἐγὼ ἡ Νεράιδα; Στοιχείωσε λοιπόν ἡ ὠμορφιά μου καὶ πρὶν πεθάνω βρυκολάκισσα; (Σηκώνεται καὶ κοιτᾷ τὸν ἑαυτὴ της ἀποπάνω ὡς κάτω μὲ θλιβερὴ φιλαρέσκεια.) Μοῦ στέκει ἀλήθεια νάμουννα Νεράιδα. Πῶς τὸ ἤθελα Νεράιδα νάμουν. Ἐσὺ τὰ λές, κυρὰ Καλή;

Γ-ΚΑΛΗ — Ἡ ὥρα ξορκισμένη ποὺ τὴ μελέτησες! (Φτύνει τρεῖς φορὲς τὸν κόρφο της.) Κάνε τὸ σταυρό σου μάτια μου. . . .

ΜΑΡΙΑ — (Γελαί.) Γιατί κυρὰ Καλή; Νεράιδα! (Πέρνει μὴ ἐκστατικὴ πόζα σὰ νὰ γί-

νεται ἀλαφρότερη ἔτοιμη νὰ πετάξῃ.) Τὸ παραμῦθι τὸ θυμάσαι; Μιὰ μπόλια ἀέρινη ἀπάνω μου καὶ θανεμίξῃ στοῦ κορμὶ μου. Πρῶτ' θὰ μοῦ τὴ φαίνη μυστικὰ ἡ αὐγὴ καὶ θὰ τὴ βάφῃ μ' αἷμα ποῦσταξε ἀπὸ μάγουλο μᾶς πρωτοφίλητης Παρθένας. Τὸ μεσημέρι καὶ στὴν ἄψι τοῦ καλοκαιριοῦ τὴ μπόλια μου ὁ ἥλιος θὰ τὴ φαίνη, μπόλια ὀλόχρυση μὲ τὶς πυρὲς ἀχτίδες του. Καὶ στὴ γλυκεῖα τὴ νύχτα. . . .

Γ-ΚΑΛΗ — Λόγια ποὺ λές παιδί μου. Σὲ καλὸ σου. Μεθυσμένα λόγια!

ΜΑΡΙΑ — . . . Καὶ στὴ γλυκεῖα τὴ νύχτα, τὸ φεγγάρι τὸ χλωμὸ, θενὰ μαζεὺν τοὺς ἀχνούς ὁποῦ ψηλόνουνε ἀπ' τῶν ἀγαπημένων τὰ ὄνειρα, καὶ θὰ μοῦ φαίνη μιὰ ἀσημένια φορεσιὰ σὰν τὰχνοσύννεφά, ποὺ κρύβουν τὴ θλιμμένην ὄψι του. Εἶδες θεῖα Καλή, εἶδες ποτές τὴν μπόλια τὴν ἀέρινη, ποὺ ἀπλόνει τὸ φεγγάρι μπρὸς τὴν ὄψι του, σὰν εἶναι λυπημένο;

Γ-ΚΑΛΗ — Σὲ καλὸ σου, μάτια μου. Σὰν τοὺς παρμένους μοῦ μιλᾷς, ποὺ ἀκυβέρνητος ὁ νοὺς τοὺς — κλούβια κι' ἄπιαστα — παραπατάει σὲ ξυπνητὰ ὄνειρατα. Ἐλα στὰ συγκαλά σου, κόρη μου. Ὅρα δὲν εἶναι. . . .

ΜΑΡΙΑ — Νεράιδα. Θὰ τρελλαθῶ, κυρὰ Καλή, ἀπ' τὴ χαρά μου. Γιὰ κύττα. Πρόσεξε νὰ μὴ σοῦ πάρῳ τὴ μιλιὰ. (Κάνει ἓνα γύρο ἀλαφροπατώντας στὴ χλόη.) Εἶμαι ἡ Νεράιδα ἡ μεσημερινή. Γιὰ ἰδές. Ξαπλώνομαι στῶν καλαμιῶν τὴ ρίζα. (Ξαπλώνεται.) Ἀπλόνω ἀπάνω μου τὴ μπόλια ποὺ τὴν ὕφανε τὸ ἔρωτικό φεγγάρι. (Ἀπλόνει ἀπάνω της τὴ μπόλια της.) Γιὰ ἰδές! Ἀνθούς σκορπίζω στὰ μαλλιά τὰ μεταξένια. Κάτω ἀπὸ τὴ μπόλια μου οἱ ἀγάπες λαχταροῦν καὶ οἱ ἀποθυμιές. Γιὰ ἰδές, παραμονέβω. Μακρυνὰ περνάει ὁ ὠμορφονεὺς ὁ ξένοιαστος. Ἀκόμα δὲν με εἶδε. Κύττα τον πῶς πάει συλλογισμένος. (Μὲ μυστικὴ φωνὴ σὰν νὰ καλῇ ἓνα φάντασμα.) «Ἐλα ἀγάπη μου, ἔλα κοντά μου. Ἐλα. . . .» Ἰδές τον! Γύρισε. Χλώμιανε ἡ ὄψι του σὰ θειαφοκέρι. (Καλεῖ πάλι.) «Μὴ μὲ φοβάσαι, ἔλα.» Ἐρχεται. Ἐνας μαγνήτης τὸν τραβάει. Ζυγόνει. Τρέμει σὰν τὸ φυλλοκάλυμο. «Γλυκεῖα μου, ἀγάπη». Ἦρθε. Στὴν ἀγκαλιά μου μέσα τὸν κρατῶ. Τὸν σφίγγω. Τὸν φιλῶ στοῦ στόμα. (Κάνει ἓνα θερμὸ φανταστικὸ ἀγκάλιασμα.) Στὸ στόμα τὸν φιλῶ. Λιγοθυμᾷ στὴν ἀγκαλιά μου. Κ' ὕστερα στοῦ

ρέμα τονέ σέρνω, στὰ νερά τὰ κοιμισμένα. Τὸν τραβῶ μαζί καί κατεβαίνομε, στὰ μαργαρένια βύθη, στὰ παλάτια μου τὰ κρυσταλένια. Ἀπάνω μας κλείνουν οἱ πόρτες τῶν νερῶν βουβές. . . «Ἀγάπη μου, στήν ἀγκαλιά μου τώρα μένε· ξέχασε τὸν κόσμον τὸν ἀπάνω. Κλείσανε βουβές οἱ πόρτες τῶν νερῶν ἀπάνω μας.» (Παῦσις.)

Γ-ΚΑΛΗ — Ἐλα! παιδί μου. Ἄφισε τὰ λόγια τὰ τρελλά. Σὲ λίγο θὰ περάσῃ ἀποδῶ ὁ Ποθητός. (Πονηρά.) Ἐχε τὸ νοῦ σου.

ΜΑΡΙΑ — (Μελαχολικά.) Θὰ περάσῃ!

Γ-ΚΑΛΗ — Ἄλλα μὴ μὲ ρωτᾷς. Αὐτὸ ποὺ σοῦτάξα θὰ γίνῃ. Κάνε ὑπομονή. Ἐγὼ θὰ σύρω τώρα μάτια μου. Ὁρα μου εἶναι νὰ μακραίνω ἀποδῶ. Ἐλα νὰ σὲ φιλήσω.

ΜΑΡΙΑ — Θειὰ Καλὴ, μὲ σκλάβωσε ἡ καλωσύνη σου.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΜΑΡΙΑ — (Μοναχὴ της). Δὲν ἐφάνηκε. Εἶναι ψηλὰ ὁ Ἥλιος ἀκόμα. Νὰ μιὰ πέτρα. Πῶς τὴν ἔχει στρωμένα τὸ χορτάρι. Σὰ κρεβάτι μαλακὸ, μὲ πουνπουλένιο στρώμα. Τὸ μονοπάτι περνάει ἀπὸ μπροστά. Ἐδῶ θὰ πέσω νὰ κάνω τὴ κοιμισμένη. Μπροστά μου θὰ περάσῃ. Θὰ σταθῇ, δὲ γίνεται. Οὐφ! τὶ ζέστη! (Ξεκουμπώνει τὸ κορτογοῦνι της καὶ φαίνεται ὁ λαιμὸς της. Μαζεύει ἀπὸ κάτω λουλούδια καὶ τὰ βάζει στὰ μαλλιά της). Ποιὸς εἶναι; (Ξαφνίζεται καὶ κυττάει πέρα). Ἀχ! θεέ μου, ὁ Θανάσης. Τὶ θέλει ἐδῶ αὐτός; (Κάνει νὰ κρυφθῇ, μὰ ὁ Θανάσης εἶναι πιά κοντά της. Ἐκείνη πυσσοδρομαίνει καὶ ἀκουμπάει σ' ἓνα δέντρο, συμμαζεύοντας τὸ ροῦχο στὸ στήθος της. Κυττάει κάτω. Ὁ Θανάσης σταματᾷ λίγο μακρυνά της καὶ τὴν κυττάει. Σιωπὴ).

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΘΑΝΑΣΗΣ, ΜΑΡΙΑ

ΘΑΝΑΣΗΣ — Μαρία, δὲ μοῦ μιλάς;

ΜΑΡΙΑ — (Αἰσθητὰ, ἔστερ' ἀπὸ μικρὴ σιωπὴ). Τὶ θέλεις ἀπομένα;

ΘΑΝΑΣΗΣ — Μέρους καὶ νύχτες σὲ γυρέβω. Γιατὶ μοῦ κρύβεσαι Μαρία; Σὰ τὸν τρελλὸ γυρίζω στὰ βουνὰ καὶ στὰ ρουμάνια. Νύχτες ἀλάκρες σὰν τὸ ἀγρίμι καὶ τὸ ξωτικό...

ΜΑΡΙΑ — Τὶ θέλεις ἀπομένα; Σῦρε στὴ γυναῖκά σου. Ἄσε με νὰ πάω στὴ δουλειά μου. Θέ νὰ περάσουνε χωριάτες νὰ μᾶς ἰδοῦν. Φύγε σοῦ λέω.

ΘΑΝΑΣΗΣ — Μὲ διώχνεις Μαρία;

ΜΑΡΙΑ — Σὰν δὲ τὸ καταλαβαίνεις τουλόγου σου.

ΘΑΝΑΣΗΣ — Τουλόγου μου; Δὲν ἔχω τάχα ὄνομα; Δὲν ξέρεις τὸνομά μου; Ἔτσι μ' ἔλεγε ἄλλοτες Μαρία; Τουλόγου μόν;

ΜΑΡΙΑ — Δὲν ξέρω ἀλλιῶς νὰ σ' ἔλεγα. Δὲν θυμᾶμαι.

ΘΑΝΑΣΗΣ — Δὲ θυμᾶσαι, Μαρία; Ὅλα τὰ ξέχασες; Τὰ λόγια ποὺ μοῦλεγε στὴ βρύση;

ΜΑΡΙΑ — (Ἀνήσυχη κυττάζοντας γύρω της). Δὲν ξέρω, δὲ θυμᾶμαι σοῦ λέω. Τὶ θέλεις ἀπομένα; Σῦρε στὴ γυναῖκά σου. (Κυττάει κάτω θυμωμένη).

ΘΑΝΑΣΗΣ — Σήκω τὰ μάτια σου, Μαρία. Σήκω τα νὰ τὰ ἰδῶ ἀκόμα μιὰ φορὰ καὶ φεύγω.

ΜΑΡΙΑ — (Τὸν κυττάει ψυχρά). Νά! Σὲ κυττάω. Τὶ θέλεις ἀκόμα;

ΘΑΝΑΣΗΣ — Ἀλλοίμονο! δὲν εἶν' αὐτὰ τὰ μάτια σου Μαρία.

ΜΑΡΙΑ — Οὐφ! Δὲν μπορῶ νὰκούω λόγια, ἄνοστα λόγια τέτοια ὦρα. Φύγε σοῦ λέω, θὰ μᾶς δοῦν. Καὶ τὶ θὰ πῇ ὁ κόσμος;

ΘΑΝΑΣΗΣ — Τώρα τὸν λογαριάζεις τὸν κόσμον. Πρὶν δὲν τὸν λογάριάζες. Ἀλλοίμονο. Σὰν ἦτανε νὰ μὲ σκοτώσῃς μὲ τὰ λόγια σου, γιατί δὲν ἄφικες νὰ μὲ σκοτώσῃ ὁ ἐχθρός μου. Γιατὶ τὰ στήθια σου τᾶβαλες μπροστά;

ΜΑΡΙΑ — Ντροπὴ σου νὰ τὸ λὲς, πὼς μιὰ γυναῖκα περίμενες νὰ σὲ γλυτώσῃ. Ἀφίσε με...

ΘΑΝΑΣΗΣ — (Θυμωμένος). Νὰ σ' ἀφίσω; Ἄκουσε στρίγγλα. Ἦτανε κάποιος. Τὸν ξέρεις. Μιὰ γυναῖκα εἶχε ποὺ τὸν λάτρευε. Σὰν τὸ σκυλὶ τὴν πέταξε στὸ δρόμο. Τὸ παιδί του, ἀνήλικο βυζασταροῦδι ἔρημο τᾶφισε. Τὸ σπίτι του τὸ γκρέμισε, τῶκαψε τὸ σπίτι του, κ' ἔμεινε στὸν ἀμπε, πῆρε τὰ βουνὰ γιὰ τὴν ἀγάπη σου. Μέρους καὶ νύχτες σὰν τὴν ἀδικὴ κατάρρα τριγυρνάει στοὺς λόγγους. Δὲν ἀῖζιζονε ὅλ' αὐτὰ τὴν ἀγάπη σου; Τὶ θὲς ἀκόμα νὰ σοῦ κάνω; Πές μου.

ΜΑΡΙΑ — Ποιὸς σοῦπε νὰ τὰ κάνῃς; Παρά-ράξενά λόγια μοῦ λὲς.

ΘΑΝΑΣΗΣ — Μαρία, σ' αγαπώ. Πώς νά στο πῶ δὲ ξέρω.

ΜΑΡΙΑ — (Γλυκά). Σὰ μ' αγαπᾷς στ' ἀλήθεια, φύγε. Φοβᾶμαι σοῦ λέω.

ΘΑΝΑΣΗΣ — Γιατὶ γλύκανες τόσο τὴ φωνούλα σου, γιὰ νὰ μὲ διώξῃς; Μαρία, δὲ φεύγω, δὲν μπορῶ νὰ φύγω... (Ὁρμάει ἀπάνω της καὶ τὴν ἀγκαλιάζει. Ἡ Μαρία σπαράζει νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὰ χέρια του. Τοῦ ξεφεύγει παρόφωρη). Μαρία!

ΜΑΡΙΑ — (Ἄγρια). Ἀφίσε με, θὰ φωνάξω. Φύγε σοῦ λέω.

ΘΑΝΑΣΗΣ — Ἀγάπη μου. (Ὁρμάει πάλι ἀπάνω της).

ΜΑΡΙΑ — Μὴν βάζῃς χέρι ἀπάνω μου. Μή...

ΘΑΝΑΣΗΣ — Σ' αγαπῶ, Μαρία.

ΜΑΡΙΑ — (Μὲ ἀποστροφή). Ἀφισέ με σοῦ λέω. Σὲ σιχαίνομαι... (Ὁ Θανάσης ἀναιδινάζεται πίσω σὰ θεριό. Ἡ Μαρία σκύβει πρὸς τὴ γῆς σὰ φοβισμένη, ἀκίνητη).

ΘΑΝΑΣΗΣ — Γέννα μάλιστα. Τὸ λόγο σου νὰ θυμηθῇς. (Φεύγει ἐξαλλος).

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ

ΜΑΡΙΑ — (Μόνη της). ὦχ! θεέ μου. Κι' ἂν τὸν εἶδε μαζί μου ὁ Ποθητός. (Κυττάζει). Δὲ φάνηκε ἀκόμα. (Σὲ λίγο). Ἐφυγε φοβερίζοντας. Τάχα ἔφυγε; Ἡ μήπως παραφυλάει κρυμμένος; (Κυττάει). Ὁχι θάφυνγε. Ἐτρεχε βιαστικός. Πουθενὰ δὲ φαίνεται. Ἀς κάτσω ἐδῶ πέρα. (Κάθεται ἀπάνω στὸ βράχο, διορθώνει τὰ λουλούδια στὰ μαλλιά της, ὥστερα ξαπλώνεται μὲ χάρη, ρίχνοντας μιὰ ματιά στὸ κορμὶ της καὶ σάζοντας τὰ φορέματά της. Βάζει τὸ χέρι της προσκέφαλο. Ὁ λαιμός της φαίνεται γυμνὸς ὡς στὸ στέρνο. Κάνει πῶς κοιμᾶται. Ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος κατεβαίνει ξένοιαστος ὁ Ποθητός. Τὴ βλέπει καὶ σταματάει. Ὑστερα προχωρεῖ σιγὰ, τὴ ζυγώνει κι' ἀκουμπιέει τὸ χέρι σ' ἓνα δέντρο, κυττάζοντάς τὴν μὲ ταραχή.)

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ

ΜΑΡΙΑ, ΠΟΘΗΤΟΣ

ΠΟΘΗΤΟΣ — (Σιγὰ σὰν ἀπομέσα του). Ἡ Μαρία! Καλὰ μοῦ τῶπε ἡ γρηά. Καὶ δὲν τὴ πίστενα. (Σκύβει ἀπάνω της.) Κοιμᾶται. Ἀνασαι-

νει. Ὁ κόρφος της πῶς ἀναδεύεται γλυκά! Ἀς ἦτανε νὰ μὴν ξυπνήσῃ ἀκόμα. Τὰ μάτια, τὰ μάτια της πῶς τὰ φοβᾶμαι, σὰν εἶναι ἀνοιχτά!... (Ἡ Μαρία σὰ νὰ ροιώθῃ τὴν πνοή του σαλεύει λιγάκι. Ὁ Ποθητὸς τραβάει τὸ κεφάλι του φοβισμένος.)

Τὰ μάτια της. Ἀς μὴν τάνοίξῃ ἀκόμα.

ΜΑΡΙΑ — (Σὰ ζαλισμένη). Ποιὸς εἶναι; Παναγία μου Παρθένα. Ποῦ βρίσκομαι;

ΠΟΘΗΤΟΣ — Ἐγὼ εἶμαι, Μαρία. Μὴ σκιάζεσαι.

ΜΑΡΙΑ — (Ἀνασηκώνεται, σκεπάζει τὰ μάτια μὲ τὰ χέρια). Ἐσὺ, Ποθητέ, ἐσὺ εἶσαι; Ἀχ! πῶς ντρέπομαι ποῦ μὲ εἶδες ἔτσι; (Διορθώνει τὰ φορέματά της.)

ΠΟΘΗΤΟΣ — (Κάθεται κοντά της). Θέλεις νὰ φύγω, Μαρία; Πές μου.

ΜΑΡΙΑ — (Γλυκά, κυττάζοντάς τον πλάγια). Νὰ φύγῃς;

ΠΟΘΗΤΟΣ — Θέλεις νὰ φύγω; Πές μου το. Κακὰ ἔκανα νὰ ξανάρθω μιὰ κ' ἔφυγα. Ἀς ὄψεται ὁ μαγνήτης ποῦ μὲ τραβήξε.

ΜΑΡΙΑ — Δὲν ξέρω τί λέω. Γιατὶ μοῦ λὲς τέτοια λόγια, Ποθητέ; Ἐσὺ νὰ φύγῃς; Σὰ βαρυνέσαι μαζί μου. . . (Ὁ Ποθητὸς τῆς πιάνει τὸ χέρι. Ἡ Μαρία τοῦ τ' ἀφίνει σκύβοντας πάντα ντροπαλά.)

ΠΟΘΗΤΟΣ — Βαρυνέμαι λὲς Μαρία; Ὁχι φοβᾶμαι. Φοβᾶμαι τὴν ἀγάπη σου. Καλλία νὰ μὴν ἐγύριζα νὰ σὲ κυττάξω.

ΜΑΡΙΑ — Τὴν περηφάνεια σου τὴν ξέρω.

ΠΟΘΗΤΟΣ — Περὶφανος ἐγώ;

ΜΑΡΙΑ — (Σηκώνει τὰ μάτια της.) Καὶ τόσο κακός.

ΠΟΘΗΤΟΣ — (Τῆς σφίγγει τὸ χέρι) Κακός... Ἀλλοίμονό μου.

ΜΑΡΙΑ — (Τὸν κυττάζει στὰ μάτια.) Μ' ἐμέτανε κακός. Μ' ἐκίνη π' αγαπᾷς κακὸς δὲν θάσαι.

ΠΟΘΗΤΟΣ — Μὴν τὰ σηκώσῃς τὰ μάτια σου, Μαρία. Γιατὶ πάλι θὰ γίνω περηφάνος, πάλι κακὸς θὰ γίνω. Τὰ μάτια σου πῶς τὰ φοβᾶμαι τὰ μάτια σου.

ΜΑΡΙΑ — Τόσο ἄγρια εἶναι τὰ μάτια μου; Καὶ τὰ φοβάσαι.

ΠΟΘΗΤΟΣ — Τὰ λαχταρῶ καὶ τὰ φοβᾶμαι. Τὰ δευλιάζω τὰ μάτια σου. Καὶ μοιάζει ὁ φόβος μου σὰν περηφάνεια. Καὶ εἶν' ἡ κακία

μου καῦμός. Καῦμός καὶ πόνος. Σὺν τῇ μιλίᾳ
στὸν ἐγκρεμὸν ἄπάνω εἶναι τὰ κάλλη σου. Θυ-
μᾶσαι, πού τὸ τραγουδοῦσες τὸ τραγούδι;

«Τὰ μῆλά σου λιμπίζομαι μὰ τὸν γκρεμὸ φο-
(βᾶμαι.»

ΜΑΡΙΑ — Ποθητέ, γκρεμὸς γιὰ σέ δὲν εἶναι.
Γι' ἄλλους εἶναι γκρεμὸς. Γιὰ σένα βᾶγια εἶναι
καὶ μοσικὲς γιὰ νὰ πατήσης νάρθης.

ΠΟΘΗΤΟΣ — Φίλωσέ με μὲ τὰ ματάκια σου,
ἀγάπη μου. (Σκύβει καὶ ἀκουμπάει τὸ μάγουλό του
στὸ δικό της. Ἐκείνη δὲν ταραάζεται, σκύβει πάντα
ντροπαλῇ, μὲ τὰ χέρια συμμαζεμένα στὴν ποδιά
της.) Φίλωσέ με μιὰ φορὰ νὰ μὴ μοῦ κάνουν
φόβο. Τ' ἀγαπῶ τὰ μάτια σου γιατί εἶναι πιὸ
γλυκὰ ἀπ' τὰ χεῖλια. Τ' ἀγαπῶ τὰ μάτια σου γιατί
τὰ μάτια πάντ' ἀμόλυντα σὰν τὰ ψηλὰ τ' ἀστέ-
ρια, πάντ' ἀπάρθυνα σὰν τὴ πλατειά, τὴν κυμα-
τοῦσα θάλασσα. (Τὴ φιλεῖ στὰ μάτια.)

ΜΑΡΙΑ — Στὴν ἀγάπη σου, σὰ στὸ καμίνι
μέσα, λυώσανε καὶ σβύσανε οἱ πρωτινὲς ἀγάπες.
Ποθητέ! Ἐσὺ εἶσαι ἡ πρώτη μου ἀγάπη, πιὸ
πρώτη κι' ἀπ' τὴν πρώτη κι' ἀπὸ τὴ στερνὴ πιὸ
ὑστερνὴ. Μιὰ φορὰ μὲ γέννησε ἡ μάννα μου, μὰ
τώρα πρωτονοιώθω πὼς γεννήθηκα.

ΠΟΘΗΤΟΣ — Πές μου τὸ πάλιν αὐτὸ ἀκούσω.
Πές μου κι' ἄς εἴν' καὶ ψέμα. Στὰ χειλιάκια σου
καὶ τὸ πικρὸ φαρμάκι μέλι γίνεται.

ΜΑΡΙΑ — Ψέμα; Γιατὶ τὸ λές, κακέ;

ΠΟΘΗΤΟΣ — Μαρία, κακὸς δὲν εἶμαι. Τὴ
Μοῖρά μου φοβᾶμαι, πού μοῦ χαμογέλασε. Ἄ-
κουσε, Μαρία. Θέλεις νὰ στὸ πῶ; Μὲς στὸ χω-
ριὸ ἄλλη δὲ εἶναι σὰν ἐσένα. Γύρω σου τὰ παλλι-
κάρια κι' ὅλο τὸ χωριὸ κ' οἱ γέροι ἀκόμα οἱ
ἀσπρομάλληδες, ὅπου ξεχάσαν τὴν ἀγάπη, γέρ-
νουν ταπεινὰ σὰν τὰ φτενὰ καλάμια, πού ζητᾶν
νὰ δροσιστοῦν ἀπ' τὰ νερὰ τῆς λίμνης. Κι' ὅλοι
οἱ λεβέντες ἔχουνε γιὰ σέ τὰ πιὸ γλυκὰ τους λό-
για, καὶ πεθαίνουνε στὰ πόδια σου.

ΜΑΡΙΑ — Νὰ σέ ζηλέβουνε δὲ θέλεις, Πο-
θητέ; Μονάχα ἐσένα ἡ ζήλεια δὲ σοῦ στέκει.
(Τὸν κυττάζει.) Μονάχα ἐσένα. . . .

ΠΟΘΗΤΟΣ — Τὴ Μοῖρά μου φοβᾶμαι, πού
μοῦ χαμογέλασε. Γιατὶ νὰ εἶσαι ἔτσι Μαρία;
Λουλούδι μὲς στὸν κάμπο, νὰ σέ βλέπουνε ὅλα
τὰ μάτια; Μὲς στὴ γλάστρα τὴν κρυφὴ, στὸ ἀπό-
μερο παραθυράκι, μὲς στὸν ἥσυχιο τῆς αὐλῆς,
τρανταφυλλιά νὰ σέ εἶχα νὰ σέ πότιζα καὶ μο-

ναχὰ τὰ μάτια μου νὰ σ' ἔβλεπαν. Δὲ θὰ φοβό-
μουν τότε, δὲ θὰ ζήλεβα, Μαρία. Λουλούδι μὲς
στὸ κάμπο εἶσαι τώρα κι' ὅλες οἱ μέλισσες τὸ
μέλι σου διαψᾶνε.

ΜΑΡΙΑ — (Παιγνιδιάρικα.) Κ' ἐγὼ σὰν ἔμπης
μὲς στὸ κόρφο μου, χρυσὴ μου μελισσοῦλα, τὰ
φύλλα μου θὰ κλείσω, μέσα μου θὰ σέ σκλαβώσω
καὶ νὰ πετάξης πὰ δὲ θὰ σὰφίσω. Τὸ ξέρεις;
(Ὁ Ποθητὸς τὴν ἀγκαλιάζει. Ἡ Μαρία δέ-
χεται τὸ φιλὶ του ντροπαλῶ.)

ΜΑΡΙΑ — Νὰ ποῦ σ' ἔκλεισα. Εἶδες πῶς σ'
ἔκλεισα; (Γελαεῖ ἡδονικῶς.)

ΠΟΘΗΤΟΣ — Ἄν ὀνειρεύωμαι, ποτές μου
ἄς μὴν ξυπνήσω. (Ἄξαφνα ἡ Μαρία σὰ νάκούῃ
καὶ τρομάζει καὶ πετιέται ἀπ' τὴν ἀγκαλιά του.)
Τι ἔπαθες ἀγάπη μου;

ΜΑΡΙΑ — (Τρομασμένη.) Δὲν ἄκουσες; Περ-
πατησιὲς μοῦ φάνηκαν.

ΠΟΘΗΤΟΣ — Τίποτε δὲν εἶναι. Εἶναι ἡ
καρδιά μου πού χτυπάει σιμὰ σου, ἀγάπη μου.

ΜΑΡΙΑ — Ὁχι, Ποθητέ. Τὰ ξέρω τῆς καρ-
διάς σου τὰ χτυπήματα. Μὴ μὲ γελᾷς. Ἄκουσα
σοῦ λέω, περπατησιὲς στὰ χόρτα τὰ ξερά.

ΠΟΘΗΤΟΣ — (Κυττάζει ὀλοτριγύρα.) Ψυχὴ
δὲν εἶναι. Τὶ φοβᾶσαι ἀγάπη μου; Σὰ θειαφο-
κέρι ἔγινες χλωμὴ. Δὲν εἶμ' ἐγὼ σιμὰ σου;

ΜΑΡΙΑ — Γιὰ σένα φοβᾶμαι, Ποθητέ. Γιὰ
τὴ ζωὴ σου. Φύγε, ἄς φύγουμε. Δὲν ξέρεις ἐσύ...

ΠΟΘΗΤΟΣ — Τὶ λόγο εἶπες Μαρία; Νὰ
φύγω; Καλύτερα νὰ πέσω ἐδῶ, νὰ ξεψυχήσω
στὴν ποδιά σου.

ΜΑΡΙΑ — Φοβᾶμαι, Ποθητέ σοῦ λέω. Κά-
ποιος πέρασε ἀποδῶ πολλήωρα. Ἐσὺ δὲν ξέρεις.
Ἄκουσέ με, φύγε. Δὲν εἶδες ἐσὺ ποιοὺς πέρασε.

ΠΟΘΗΤΟΣ — Ποιοὺς πέρασε! Ὅποιος κι'
ἂν εἶνε ἄς ἔρθῃ, ἂν βαρέθῃ τὴ ζωὴ. Ποιοὺς
πέρασε; Πές μου...

ΜΑΡΙΑ — Μὴ μὲ ρωτᾷς. Δὲν κάνει νὰ σοῦ
πῶ. Δὲν ξέρω.

ΠΟΘΗΤΟΣ — Πές καλύτερα πὼς θέλεις νὰ
μὲ διώξης. Πές μου το. Σπυρὶ-σπυρὶ ὅπως
ταῖζει τὸ κεφάλι τὸ καναρίνι τῆς ἡ πεισματάρικα
ἡ κόρη, σπυρὶ-σπυρὶ σὰ θέλεις τὴν ἀγάπη σου
νὰ μὲ ταῖσης, πές μου το! Πές μου καὶ τὸ κάθε
του σπυρὶ μ' ἔνα φιλὶ θὰ στὸ πληρώσω. Μὰ
μὴ μὲ διώχνης...

ΜΑΡΙΑ — Ἀγάπη μου φοβᾶμαι σοῦ εἶπα.

Γιὰ σένανε φοβᾶμαι. (Ἀκούονται ἀπὸ μακρὸνὰ καμπάνες ἑσπερινοῦ. Ἀφιγκράζονται κ' οἱ δύο μὲ τὰ κεφάλια σκυμένα, κάνοντας τὸ σταυρὸ τους). Νὰ κ' οἱ καμπάνες ποὺ σημαίνουν. Σημαίνει ἑσπερινὸς στὴ Μεταμόρφωση. Σὲ λίγο θὰ περάσῃ κόσμος ἀποδῶ. Θὲ νὰ μᾶς δοῦνε.

ΠΟΘΗΤΟΣ — Κανεῖς δὲ θὰ μᾶς δῇ. Πᾶμε στὰ δέντρα μέσα. Οἱ θάμνοι εἶνε ψηλοὶ, ὡς ἓνα μπότι οἱ θάμνοι. Ἐλα Μαρία. Οὔτε τοῦ λόγγου τᾶγρίμια μὲς στὰ βαθειὰ ποῦ θὰ σὲ φέρω δὲν τρυπώνουν. Καὶ σὰ νυχτώσῃ ὁ θεὸς τὸν κόσμον, στὴν ἀγκαλιά μου ἀγάπη μου, μονάχος θὰ σὲ φέρω ὡς στὴν πόρτα σου.

ΜΑΡΙΑ — Δὲν ἔχω τὸ νοῦ μου, Ποθητέ, σοῦ εἶπα. Πᾶμε. (Ὁ Ποθητὸς προσπαθεῖ νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ καὶ νὰ τὴν τραβήξῃ πέρα, φέροντας τὰ χέρια του στὰ στήθια της).

ΠΟΘΗΤΟΣ — Ἐλ' ἀγάπη μου.

ΜΑΡΙΑ — (Τοῦ βγάζει τὰ χέρια ἀποπάνω της. Γλνκά). Μὴ, Ποθητέ, μὴ. Δὲν εἶνε σωστὸ αὐτὸ ποῦ κάνεις. Δὲν εἶνε σωστὸ... Δὲ σ' ἀγαπῶ. (Ἀκούονται πάλι καμπάνες). Ἄκουσε, ἀγάπη μου. Αὔριο τὸ βράδυ θὰ σὲ προσμένω στὸ σπίτι μου. Ἀργά, σὰν ἔβγῃ ἡ Πούλια. Ἡ θειά μου θὰ πάῃ στὴν δλονυχτιά μὲ τὶς γειτόνισσες. Ἐγὼ θὰ κάνω τὴν ἄρρωστη. Καὶ θᾶρθῃς. Εἶσαι εὐχαριστημένος;

ΠΟΘΗΤΟΣ — Σὰ λὲς ἀλήθεια, μὲ τὰστέρια θάγρυντίσω σήμερα, τὴν Πούλια νὰ παρακαλῶ πιὸ γλίγωρα νὰ βγῇ τὴν ἄλλη νύχτα.

ΜΑΡΙΑ — Ἀγάπη μου. (Φιλιῶνται). Ἀποδῶ πηγαινέ. Μὴν πᾶς ἀπὸ τὸ μονοπάτι.

ΠΟΘΗΤΟΣ — Καὶ ἐσύ;

ΜΑΡΙΑ — Μαζί νὰ φύγωμε δὲν κάνει. Λίγο θὰ μείνω μοναχή μου. Καὶ σὰ μακρύνῃς, ἀπ' τὸ δρόμον τοῦ χωριοῦ θὲ νὰ τραβήξω. Ὁ Μπάριπα-Θύμιος ὁ κουμπάρος μ' ἀκαρτεράει στ' ἀμπέλι του. Θᾶνε κ' ἡ θειά μου ἐκεῖ.

ΠΟΘΗΤΟΣ — (Τῆς δίνει τὸ χέρι) Σὰν ἔβγῃ ἡ Πούλια.

ΜΑΡΙΑ — Σὰν ἔβγῃ ἡ Πούλια, ἀγάπη μου. (Ὁ Ποθητὸς ἀνηφορίζει πρὸς τὸ λόγγον δεξιὰ. Ἡ Μαρία ἀκουμπάει σ' ἓνα δέντρο καὶ τὸν κυττάει ποῦ φεύγει. Μικρὴ σιωπὴ. Ἀκούονται μονάχα τὰ βήματα τοῦ Ποθητοῦ στὸ ξερὸ χορτάρι)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

ΜΑΡΙΑ — (Μοναχὴ της.) Βγῆκε ἀπάνω στὸ ψήλωμα. Κανένας δὲν φαίνεται. Δόξα σοι ὁ Θεός. Εἶχα ἓνα φόβο. Νόμιζα, κατὶ μοῦλεγε πὼς μᾶς παραμονέβει κάποιος. (Κυττάζει.) Νὰ, ἔστρωσε τὸ μονοπάτι. (Ἀκούονται πάλι οἱ καμπάνες τοῦ Ἑσπερινοῦ. Ἡ Μαρία κάνει τὸ σταυρὸ της.) Παναγιά μου Παρθένα. Ἡ Χάρη σου μαζί του! (Οἱ καμπάνες χτυπᾶνε δυνατότερα. Ἡ Μαρία ἀναστενάζει.) Ἀχ! μάννα μου, μάννα μου πὼς σημαίνουνε, μοῦ φαίνεται οἱ καμπάνες ἀνάσταση σημαίνουν. . . .

(Ἀξαφὰ ἀκούεται ἀπὸ μακρὸνὰ μιὰ πιστολιά. Ἡ Μαρία μπηγεί μιὰ φωνὴ τρομάρας κι' ἀκουμπάει ἀπάνω σ' ἓνα δέντρο, νὰ μὴν πέσῃ! Ἡ αὐλαία κλείνει βιαστικά.)

(Ἀκολουθεῖ τὸ τέλος).

ΑΥΛΑΙΑ

A. C. SWINBURNE

ΣΑΠΦΙΚΑ

Ὅλη τὴ νύχτα ὁ ὕπνος δὲν ἐχύθηκε στὰ βλέφαρά μου, — δὲν ἐστάλαξε τὴ δροσιά, δὲν ἐκούνησε οὐτ' ἔσεισεν ἓνα φτερό, — ἀλλὰ μὲ τὰ χεῖλια σφιγτοκλεισμένα καὶ μὲ τὰ μάτια χάλκινα, — ἐστάθηκε κυττάζοντάς με.

Τότε σ' ἐμένα ποῦ ἐκοίτουμον ἔτσι ξυπνὸς, ἓνα ὄραμα — ἦλθεν ἀπάνω ἀπὸ τὶς θάλασσες καὶ μ' ἄγγισε, — ἀλοφροσύνησε τὰ βλέφαρά μου καὶ τὰ χεῖλια μου κ' ἐγὼ — πλημμυρισμένος ἀπ' αὐτὸ τὸ ὄραμα,

Είδα τὴν ὀλόλευκην ἄκαμπτη Ἀφροδίτη, — εἶδα τὰ ξέπλεκα μαλλιά καὶ τὰ πόδια χωρὶς σανδάλια — νὰ λάμπουν σὰ φωτιά ἥλιον ποῦ βασιλεύει στὰ νερὰ τῆς δύσης· — εἶδα τ' ἀεροκυμάτιστα πόδια,

Τὰ πόδια, τὶς κουρασμένες πτεροῦγες τῶν περιστριῶν ποῦ τὴν ἔσερναν, — καὶ αὐτὴ ὀλοένα ἐκύνταξε μ' ἀναγυρισμένο τὸ λαιμὸ κατὰ τὴν Λέσβο, κατὰ τοὺς λόφους ποῦ ἀπὸ κάτω τους — ἐλαμποκοποῦσε ἡ Μυτιλήνη.

Ἀκουσα τὰ πόδια τῶν Ἐρώτων ποῦ ἔφεγγαν πίσω της — νὰ κáμνουν ἕνα ξαφνικὸ κρότο πάνω στὰ νερὰ, — παρόμοιο μὲ τὸ βρόντημα ποῦ ρίχνουν ἢ δυνατὲς καὶ κλειστὲς — πτεροῦγες τῆς μάνητας.

Ἔτσι ἡ θεὰ ξεπετάχθη ἀπὸ τὴ θέσι της, στὸν φοβερόν — ὀλόγυρά της κρότο τῶν ποδιῶν καὶ στὸ βρόντημα τῶν πτεροῦγων — ἐνῶ μακρυνὰ ἕνα γυναικεῖο βουητὸ — ἀνατάραξε τὸ δειλινὸ.

Ἄ τὸ τραγοῦδι, ἂ ἡ γλῶσσα, τὸ πάθος! — Στὸ ἀκουσμά του ὅλοι οἱ Ἐρωτες ἔκλαιαν ἄρρωστες ἀπὸ ἀγωνία, — ἐστέκοτο ἢ ἐννῆά Μοῦσες στεφανωμένες γύρω στὸν Ἀπόλλωνα — ὁ φόβος τὶς εἶχε ζωσμένες,

Τὴ στιγμή ποῦ ἡ δεκάτη ἔψαλλε ἄγνωστα πράγματα θεῖα. — Ἄ ἡ δεκάτη, ἡ Λεσβία! ἡ ἐννῆά ἦσαν σιωπηλές, — καμμιὰ δὲν ἐνοιωθε τὸν ἦχο τοῦ τραγοῦδιού της, τῶν θρήνων της — φύλλο φύλλο ἢ δάφνες

Ἐφαραίνοντο στὰ στεφάνια τους· ἀλλὰ ὀλόγυρα στὸ μέτωπό της, — ὀλόγυρα στοὺς πλοκάμους της καὶ στοὺς σταχτιοὺς της κροτάφους, ὀλόλευκους σὰν τὸ λυωμένο χιόνι, πὺλ χλωμοὺς ἀπὸ τὸ θερινὸ χορτάρι, — κατασημαδεμένους ἀπὸ τὰ φιλήματα,

Ἀκτινοβολοῦσεν ἕνα πύρινο φῶς σὰν ἕνα αἰῶνιο στεφάνι. — Ναί, ἡ ἄκαμπτη Ἀφροδίτη — μισοσιάνθηκε καὶ ἔκλαψε, τόσο δυνατὸ ἦταν αὐτὸ τὸ τραγοῦδι, — ναί, καὶ μὲ τ' ὄνομά της ἀκόμα

Τῆς ἐφώναξε: «Γύρισε σὲ μένα, Σαπφώ μου» — καὶ ὅμως δὲν ἀντίκρουσε τοὺς Ἐρωτας, δὲν εἶδεν — ὅτι δάκρυα ἀντὶ γέλοια ἐσκοτεινίαζαν τ' ἀθάνατα βλέφαρα, — δὲν ἄκουσε γύρω της

Τὰ φοβισμένα πτεροῦγια, τὰ παράξενα τῶν περιστριῶν ποῦ ἔφεγγαν, — δὲν εἶδε πῶς τὸ στήθος τῆς Ἀφροδίτης — ἀναταράζετο ἀπὸ τὸ κλάμα, δὲν εἶδε τὸ φόρεμά της ξεσχισμένο, — δὲν εἶδε τὰ χέρια της νὰ λυγίζουν

Εἶδε τὶς Λεσβίες νὰ συντρίβωνται ἀνάμεσα σὶς βαρβίτους των — συντριμμένες μὲ χεῖλια πὺλ γλῶσσά ἀπὸ τὸν ἦχο ποῦ ἔβγαζαν ἢ χορδὲς τῶν βαρβίτων, — στόμα μὲ στόμα, χέρι μὲ χέρι, ἢ διαλεχτές της, — πὺλ ὁμορφες ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

Εἶδε μονάχα τὰ ὁμορφα χεῖλια καὶ τὰ δάχτυλα — γεμάτα φιλήματα καὶ ἄσματα καὶ γλυκοψιθυροὺς ξεχειλισμένα ἀπὸ μουσικὴ· εἶδε μονάχα ἀνάμεσά τους, νὰ ἐψώνεται, ὅπως ἐψώνεται ἕνα πουλὶ

Νειοπτέρογο, τὸ διάφανο τραγοῦδί της, ἕνα θαῦμα, — ὑπερτέλειο καὶ πλημμυρισμένον ἀπὸ πάθος, — γλυκοφτειασμένο, φοβερό, γεμάτο βροντὲς, — ντυμένο μὲ πτεροῦγες ἀνέμων.

Τότε ἀναγάλλιασε, γελῶντας ἀπὸ ἔρωτα, καὶ ἔσπειρε ρόδα, ρόδα φοβερά θεῖας ἀνθήσεως — τότε οἱ Ἐρωτες ἐτριγύρισαν θλιβερά, τὸ κρυμμένο πρόσωπο, — τὴν Ἀφροδίτη.

Τότε ἡ Μοῦσες, πληγωμένες κατάκαρδα, ἐσώπασαν — ναί, οἱ θεοὶ ἐχλόμισαν, τέτοιο ἦταν αὐτὸ τὸ τραγοῦδι. — Ὅλες μὲ δυσαρέσκεια, ὅλες μὲ ζήλεια — χαθήκανε ἀπὸ μπροστά της.

Ὅλες ἀποσυρθήκανε ἀπὸ καιρὸ τώρα καὶ ἡ γῆ ἦταν στείρα, — γεμάτη ἄγονες γυναικες καὶ ἀνίδεες στὴ μουσικὴ. — Τώρα, ἴσως ὅταν οἱ ἄνεμοι ἡσυχάζουν τὸ ἡλιοβασίλεμα, νερκωμένοι ἀπὸ τὴ δροσιά,

Κοιτὰ στὸ βαθὺ πρᾶσινο ἀκρογιάλι, ἀχόρταγα, ἀνοιωτα, — ἀναγάπητα, ἀθώωτα στὸ ἀντιφῆγγισμα τοῦ δειλινοῦ, — φαντάσματα ἐξωρισμένων γυναικῶν ξαναγυρίζουν κλαμένα, — ἀξάγνιστα μὲς τὴ Λίθη.

Ντυμένα μὲ φλόγες καὶ δάκρυα καὶ ψάλλουνε — τραγοῦδια ποῦ συγκινοῦνε τὴν καρδιά τοῦ εὐκολοσάλευτον οὐρανοῦ, τραγοῦδια ποῦ συντρίβουν ἀπὸ εὐσπλαχνία τὴν καρδιά τῆς γῆς.